

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΛ. ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ Δ. ΑΝΣΕΛΜΟΥ.)

ἌΡΙΘ. 3.

1838.

(Φεβρουαρίου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ. Κατάστασις τῆς ἐκπαίδευσως εἰς τὴν Ἰταλίαν. — **ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.** Περί τῶν δῆμων τῆς Εὐθείας. — **ἌΓΡΟΤΙΚῆ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.** Περί μελισσῶν, μέλιτος καὶ κηρίου. — **ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ.** Περί μηχανῆς τῶν διαφόρων λύχνων εἴτε λαμπτήρων. — **ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.** Περί βελόνων. — **ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑὶ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.** — **ΔΙΑΦΟΡΑ.**

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ.

Κατάστασις τῆς ἐκπαίδευσως εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Ἰταλίας ἐπικρατεῖ ἀδιαφορία μεγίστη πρὸς τὰ τῆς ἐκπαίδευσως, καὶ σκότος περισσόν. Ἡ πρωτεύουσα, Νεάπολις, εὐρίσκειται μὲν εἰς στάσις καλητέραν παρὰ τὰ πλείωτερα τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ βασιλείου, μ' ὅλον τοῦτο καὶ αὐτὴ ἀπέχει πολὺ τοῦ δέοντος. Διὰ τοὺς ἄρβυρας περιέχει στοιχειώδη σχολεῖα 29, περιλαμβάνοντα, τὸ 1831, 1636 μαθητὰς ἢ 57 εἰς ἕκαστον σχολεῖον. Παραδίδονται δὲ ἀνάγνωσις, γραφήν, ἀριθμητικὴν, κατῆχην, χρηστοθήειαν καὶ γραμματικὴν. Εἰς τὰ πλείωτερα ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει ἓνας μόνον διδάσκαλος· εἰς τινα δὲ, ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ θρησκεία παραδίδονται ὑπ' ἄλλων διδασκάλων. Δύο μόνον παρεδέχθησαν τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν σύστημα· καὶ τοῦτο δὲ εἰσέχθη τὸν καιρὸν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Στοιχειώδη σχολεῖα τῶν κορασιῶν εὐρίσκονται 23, συγκαζόμενα ὑπὸ περίπου 2,000 μαθητριῶν, ἢ 86 κατὰ μέσον ὄρον εἰς ἕκαστον σχολεῖον. Διδάσκονται δὲ ἀνάγνωσις, γραφήν, νοερὰν ἀριθμητικὴν, καὶ τὴν κατῆχην, μὲ τὰ συνήθη ἐργόχειρα. Ἐκαστον σχολεῖον διδάσκειται ὑπὸ μιᾶς διδασκαλίσεως, καὶ γενικῶς μιᾶς ὑποδιδασκαλίσεως. Ἀλληλοδιδασκαλίαν δὲν μεταχειρίζονται.

Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα βασιλεύει μεγάλη ἀταξία· οἱ γονεῖς δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ στέλλωσι τὰ παιδιά τῶν τακτικῶς, καὶ πολλάκις τὸ ἀμελοῦσιν.

Εἰς τὰς ἀπουσίας ταύτας ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν τὰς πολυπληθεῖς ἐορτὰς, αἵτινες περιλαμβάνουν ὁλόκληρον τὸν μῆνα τοῦ Ὀκτωβρίου — τὴν γενέθλιον ἡμέραν ἐκάστου μέλους τῆς πολυαριθμοῦ βασιλικῆς οἰκογενείας — τὴν πέμπτην ἐκάστης ἐβδομάδος — δεκατέσσαρας ἐκκλησιαστικὰς ἐορτὰς — τὴν ὑστέραν ἐβδομάδα τῆς κρεωφαγίας — καὶ μίαν ἐβδομάδα τὸ Πάσχα, μίαν τὴν Πεντηκοστὴν, καὶ ἄλλην μίαν τὰ Χριστούγεννα. Ἐκ τούτων ἔπεται, ὅτι πολλὰ παιδιά, μετὰ πολυχρόνιον εἰς τὸ σχολεῖον διατριβὴν, ἐξέρχονται αὐτοῦ ἀνίκανα εἴτε νὰ ἀναγινώσκωσιν εἴτε νὰ γράφωσιν ὀρθῶς. Οἱ γονεῖς ἀφίουν τὸ τέκνον εἰς τὸ σχολεῖον ἐφ' ὅσον εἶναι ὀχληρότερον, τὸ ἐπαίρνουν δὲ εὐθὺς ὅταν ἐμπορῇ ὀπωσδήποτε νὰ κερδήσῃ τί. Πρὸς διατήρησιν τῶν σχολείων τούτων συνεισφέρει ἡ πόλις 16,000 Λουκάτα. Ἐπάρχουν, πρὸς τούτοις, τὰ σχολεῖα τῆς εὐμεγέθους οἰκοδομῆς, καλουμένης Recluserio, ἧτοι βασιλικὸν ἐλεημονητικὸν κατάστημα, ὅπου ὄρφανὰ καὶ νόθα καὶ οἱ πένητες πάσης ἡλικίας καὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν εἰσέρχονται διὰ νὰ διδάχθωσιν ὠφέλιμόν τι ἐπιτήδευμα, καὶ περὶ τὰ 1,000 τέκνα ἀπολαύουν στοιχειώδη διδασκαλίαν. Εἰς τὸ σχολεῖον μένουσιν ἕως τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, ἔπειτα μαθαίνουν τέχνην τινὰ, καὶ ἀπολύονται δεκαεξέτων ἡλικίας.

Ἐπάρχουν δὲ εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ τρία κορασίων σχολεῖα, ὑπὸ τὴν ἐξαίρετον διεύθυνσιν τῆς χήρας βασιλίσσης, ὅπου αἱ μαθήτριά· ὄχι μόνον διδάσκονται, ἀλλὰ καὶ κατοικοῦν. Ἐν χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς τῶν εὐγενῶν θυγατέρας, περιέχει δὲ 100. Δύο ἄλλα δέχονται τὰ τέκνα σεβασμίων οἰκογενειῶν μὲ τιμὴν μετρίαν. Ἡ τῶν μαθημάτων σειρά φθάνει μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους, περιλαμβάνουσα τὴν Ἰταλικὴν καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον, γεωγραφίαν, ἱστορίαν, θρησκείαν καὶ ἀριθμητικὴν καθ' ὅσον κρίνεται ἀναγκαῖα διὰ τὰς γυναῖκας· ἐργόχειρα, μουσικὴν, ἰχνογραφίαν, ζωγραφικὴν καὶ χορόν. Ἡ χήρα βασιλὶς ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὰ καταστήματα ταῦτα, παρευρίσκεται εἰς τὰς ἐτησίους ἐξετάσεις, καὶ διανέμει τὰ βραβεῖα μὲ τὰς ἰδίās αὐτῆς χεῖρας. Διδάσκουν προσέτι τὰς κόρας αἱ μοναχαὶ διαφόρων εἰς τὴν πόλιν μοναστηρίων. Ἐκ τούτων ἐπισημότερον εἶναι τὸ λεγόμενον, Μονὴ τῆς Μαρίας, Βασιλίσσης τῶν οὐρανῶν, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦν περὶ τὰ 100 κοράσια, καὶ ὅπου συνέρχονται πᾶσαν ἡμέραν ἄλλα 200. Μαθήματα κυριώτερα εἰς τὰς μονὰς εἶναι οἱ στοιχειώδεις κλάδοι, καὶ ἐργόχειρα.

Τὸ μέγα τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐμπόδιον εἰς τὴν Νεάπολιν εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀρμοδίων βιβλίων. Τὰ εἰσαγωγικὰ ἀναγνωστικά εἶναι θαυμασιῶς ἀνάρμοστα. Μόλις μαθαίνει ὁ παῖς τὸ ἀλφάβητον, καὶ ἀπαιτεῖται νὰ ἀναγινώσῃ εἰς εὐχολόγια, περιέχοντα λέξεις εἰς αὐτὸν ἀκατανόητους. Βάλλονται ἀκολούθως νὰ ἐκστηθίζωσι κατηγήσεις ἐξίσου ἀκαταλήπτους, καὶ ἠθικὸν τι σύγγραμμα κατ' ἐρωταπόκρισιν, μὲ Ἰταλικὴν τινὰ γραμματικὴν τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ἄλλα στοιχειώδη βιβλία δὲν ὑπάρχουν, βιβλία δὲ ἀναγνώσεως διὰ τὴν νεολαίαν λείπουν ὁλότελα. Αἱ ὑψηλότεραι τάξεις ἀνάγκη νὰ τὰ μεταφέρωσιν ἀπὸ τὸ βόρειον τῆς Ἰταλίας, καὶ νὰ πληρῶνωσι δασμὸν ἐν τέταρτον τοῦ διστήλου δι' ἕκαστον τόμον εἰς ὄγδοον. Λέγεται ὅτι εἰς μόνον βιβλιοπώλης ἐπιχείρησε νὰ τυπώσῃ βιβλία παιδαγωγικά.

Ἐὰν λογαριάσωμεν τοὺς μαθητευομένους εἰς τὰ ἰδιαίτερα σχολεῖα καὶ εἰς τὰ μοναστήρια ὡς 1,400, θέλωμεν ἔχειν εἰς τὴν βασιλεύουσαν Νεάπολιν 6,000 τέκνα ὑπὸ διδασκαλίαν, ἧγουν 1 μόνον εἰς 60 τῶν κατοίκων, ἢ 1 εἰς 15 τῶν μὴ δεκαπενταετῶν! Ἐὰν δὲ εἰς τὰς πρωτεύουσας ἦναι τοιαύτη τῆς παιδείας ἡ κατάστασις, ὅποια πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ὅπου λείπουν ὀλοτελῶς τοιαῦτα καταστήματα δημοσίου καὶ μερικῆς μεγολοδωρίας!

Εἰς τὸ βόρειον τῆς Ἰταλίας, ἐκ τοῦ ἐναντίου, χαίρει τις βλέπων ὅτι τὰ τῆς παιδείας προβαίνουν ταχέως εἰς τὸ καλλίτερον. Ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὴν Γερμανίαν φιλομάθεια καὶ ἡ καλοκαγαθία τοῦ μακαρίτου τῆς Ἀουστρίας αὐτοκράτορος παρεκίνησαν τοὺς Ἀουστρικοὺς ἀντιβασιλεῖς καὶ τὸν μέγαν δούκα τῆς Τοσκάνας, ὅστις συνέχεται μὲ τὴν αὐλὴν τῆς Βιέννης, νὰ θεωρῶσι τοῦ λαοῦ τὴν ἐκπαίδευσιν μὲ πολὺ περισσοτέραν ἐλευθεριότητα καὶ κλίσιν παρὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας οἱ κυρίαρχοι. Ὄθεν εἰς τὴν Λομβαρδίαν καὶ Τοσκάναν ἐσυστήθησαν ἀλληλοδιδασκτικὰ καὶ νηπιακὰ σχολεῖα, τὰ ὅποια ἐξακολουθοῦν νὰ ἀκμάζωσι καὶ νὰ ἐλκύωσι τὴν εὐνοίαν τῶν κατοίκων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Μᾶς χαροποιεῖ δὲ ὅτι οἱ μὲ τόσον ἀγαθὴν ἔχθασιν συστήσαντες νηπιακὰ σχολεῖα εἰς τὸν βορρᾶν, ἐπέτυχαν νὰ συστήσωσιν ἐν καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, μὲ τὴν ἐγκρισιν τῆς κυβερνήσεως. Καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲ τεχνῖται, ἐκ τῶν ὁποίων ἱκανοὶ διατρίβουν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ἐπροβλέφθησαν ἀπὸ σχολεῖον διὰ τὰ τέκνα των, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν εἶσθαι ἐλεύθερα τῶν ἀπειλῶν, καὶ ὑποσχέσεων, καὶ μικρῶν καταδιωγμῶν, τὰ ὅποια μετεχειρίζοντο κατ' αὐτῶν οἱ Λατῖνοι, χάριν προσηλυτισμοῦ, ὅταν ἐστέλλοντο εἰς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως σχολεῖα. Ὡς πρὸς 3*.

τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὅμως μᾶς ἐνθαρρύνει μάλιστα τὸ πρὸ μικροῦ συστη-
θὲν « Ἡμερολόγιον Ἐκπαιδεύσεως » εἰς τὸ βύρειον τῆς Ἰταλίας, ἐκδιδόμε-
νον ὑπὸ ἱερέως Λατίνου, καὶ ἱκανοὺς ἔχον συνδρομητάς. Συγγράφεται μὲ
διάθεσιν ἐξαίρετον, καὶ μὲ πολλὴν δύναμιν, ὡς καὶ ἐλευθεριότητα· καὶ ἂν
δὲν ἐμποδισθῆ, θέλει χρησιμεύσειν τὰ μέγιστα τόσον εἰς τὰς οἰκογενείας,
ὅσον εἰς τὰ σχολεῖα τῆς χώρας αὐτῆς.

(Ἐκ τῆς Ἀποθ. τῶν ὠφελ. γνώσεων.)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.

Περὶ τῶν Δήμων τῆς Εὐβοίας.

§ 8. Δήμος Καρυστίων

Τελευταῖος δῆμος πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Εὐβοίας εἶναι ὁ τῶν Καρυ-
στίων, περιλαμβάνων ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Καρύσου, τοῦ Γεραιστοῦ καὶ
τοῦ Καφρέως, καὶ ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως εἰς τὴν ἄλλην θάλασ-
σαν. Πόλις ἐπίσημος εἰς τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὀμήρου ἀκόμη
ἢ Κάρυστος, καὶ διαπρέψασα εἰς πολλὰς ἐπισήμους πράξεις μετὰ τῶν λοι-
πῶν Ἑλλήνων, ἦτον δίκαιον νὰ στολισῇ τὸν δῆμον αὐτὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν
λαμπρότητα τοῦ ὀνόματός της, μένει ὅμως νὰ ἰδῶμεν, ἐὰν αὐτὴ ἢ σωζο-
μένη πόλις καὶ διατηρήσασα τὸ ὄνομα τῆς Καρύσου εἶναι ἐκείνη ἢ πα-
λαιὰ Κάρυστος. Ὅσον περὶ τούτου δὲν μένει οὐδὲ ἴχνος ἀμφιβολίας, ἐὰν
παραβάλλῃ τις τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς παλαιᾶς πόλεως κατὰ τὴν περιγρα-
φὴν τοῦ Στράβωνος μὲ τὴν νέαν, χωρὶς νὰ λάβωμεν κατὰ νοῦν τὴν ἀπα-
ραμόρφωτον διατήρησιν τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Ὑπὸ τὴν Ὀχιν τὸ ὄρος τὴν
θέτει ὁ εἰρημένος συγγραφεὺς βιβ. 1. Κεφ. Α. §. 6· πλησίον αὐτῆς ἦτον
τὰ Στύρα καὶ τὸ Μαρμάριον, καὶ περὶ αὐτὴν ἐφύετο ἡ λίθος ἢ ξαινομένη
καὶ ὑφαινομένη, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκευάζον χειρόμακτρα, καθαριζόμενα ἀ-
πὸ τὸν ῥύπον διὰ τῆς φλογός. Ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Ὀχης εὐρίσκεται καὶ σή-
μερον ἢ νέα Κάρυστος, προφήτης Ἡλίας ὀνομαζόμενον ἀπὸ τινος ναϊδίου
κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἀφιερωμένου εἰς τὸν προφήτην
Ἡλίαν, τὸ ὅποτον πιθανὸν νὰ μετεσχηματίσθῃ ἀπὸ τὸν παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ
(παρεκβολ. Ἠλ. 6.) ναὸν τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου λείψανα
εἶναι ἴσως τινὰ εἰρείπια εὐρισκόμενα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος· καμμία ἄλλη πό-
λις παρὰ τὰ Στέρα δὲν εἶναι πλησιετέρα εἰς τὴν Κάρυστον, καὶ τὸ Μαρ-
μάριον, τὸ λατομεῖον τῶν Καρυστίων κινῶν δὲν εἶναι μακρὰν τῆς πόλεως,

μ' ὅλον ὅτι τὸ ὄνομα Μαρμάριον μετέπεσεν εἰς χωρίον παραλίον κείμενον ἀν-
τικρυ τῶν Πεταλίων νήσων· ἀλλὰ καὶ ὅλα ταῦτα ἂν δὲν ὑπῆρχον, μόνῃ ἢ λί-
θος, ἐξ ἧς ὑφαίνοντο τὰ χειρόμακτρα, σωζομένη εἰσέτι καὶ νῦν, εἶναι ἱκανὴ
νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, μ' ὅλον ὅτι ἐξαλείφθη, καὶ μόλις
ἴνες τινὲς μικραὶ ὡς τρίχες εὐρίσκονται· ἀλλὰ τὸ ὀρυκτὸν τοῦτο εἶχεν ἐ-
κλείψει καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἀκόμη, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν
ἐξῆς περικοπὴν εἰς τὴν περὶ ἐκλελειπότην χρηστηρίων πραγματείαν του·
« Τῆς δὲ ἐν Καρύστῳ πετρας, ἢ χρόνος οὐ πολὺς, ἀφ' οὗ πέπαιται μὲν
ματὰ λίθων μαλακὰ νηματώδη συνεκφέρουσα· καὶ γὰρ ὑμῶν ἐωρακέναι
τινὰς οἴομαι χειρόμακτρα καὶ δίκτυα καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν, οὔτε περι-
καζόμενος, ἀλλ' ὅσ' ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων ἐμβαλόντες εἰς φλόγα λαμπρὰν
καὶ διαφανῆ κομίζονται· νῦν δ' ἠφάνισται, καὶ μόλις οἶον ἴνες ἢ τρίχες
ἀρχαίαι διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις ». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Καρύστου.
Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν δῆμον αὐτὸν ἠνώθησαν καὶ δύο ἄλλοι δῆμοι τοῦ Γε-
ραιστοῦ καὶ Καφρέως, δὲν εἶναι ἴσως ἐκτὸς τοῦ προκειμένου νὰ ὁμιλήσω-
μεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ αὐτῶν. Ὅτι ἦτον πόλις Γεραιστός πλησίον τοῦ
ἀκρωτηρίου Γεραιστοῦ φαίνεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν Στράβωνα βιβ. 1, κεφ.
Α. § 7, ἐπιβεβαιοῦντα ὅσα πρὸ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Ὀμηρος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν
Δικαίαρχον εἰς Βίον Ἑλλάδος, ὅπου ἀναφέρει ὅτι ἦτον καὶ λιμὴν, καὶ ἄλλους
οἶον ὁ Σκύλαξ ὁ Καρυανθεὺς εἰς τὸ περὶ Εὐβοίας, καὶ ὁ Στράβων βιβ. 1.
Κεφ. Α. § 7, προσθέτοντες, ὅτι ἦτον καὶ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος διάσημον.
Ὁ λιμὴν εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρῶτον καταφύγιον εἰς τοὺς διαφεύ-
γοντας τοὺς κινδυνωδεστάτους βράχους τοῦ Καφρέως, τὰ δὲ ὀλίγον ὑπὲρ
τὸν λιμένα σωζόμενα ἤδη ἐρείπια φαίνεται, ὅτι εἶναι λείψανα τῆς πόλεως
Γεραιστοῦ, καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος Καστρί ὀνομαζόμενα, ὡς συνηθίζε-
ται εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὀνομάζωσιν οὕτω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἀρχαῖα
φρουρίου ἢ πόλεως ἐρείπια.

Τὸ κινδυνῶδες τῶν βράχων ἐκ μέρους τῆς θαλάσσης εἰς τὸν Καφρέα,
καὶ τὸ ἐκ τούτου καὶ τῆς ἑλλείψεως λιμένος εἰς ὅλην τὴν αὐτόθι πρὸς ἀ-
νατολὰς παραλίαν ἐμπόδιον τοῦ νὰ ἀράζωσι πλοῖα, καθὼς καὶ τὸ δύσβατον
τῶν δρόμων ἐκ μέρους τῆς ξηρᾶς κατέστησεν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου τόσον
ἀγροίκους τοὺς κατοίκους αὐτῶν τῶν μερῶν, ὥστε ἀναγινώσκων τις τὰ ἀνα-
φερόμενα εἰς τὸν Εὐβοϊκὸν ἢ κυνηγὸν τοῦ Χρισοστόμου Δίωνος, καὶ ἐξετά-
ζων καὶ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων τῶν περὶ τῶν Καφρέα
χωρίων, ἂν πρέπει νὰ ὀνομάσῃ χωρία τις τὰς ἐκ δύο ἢ τριῶν καλυβίων

συγκειμένας συνοικίας, δὲν βλέπει τὴν παραμικρὰν σχεδὸν διαφορὰν ἄγροικοι καθ' ὑπερβολὴν παριστάνονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων εἰς τὴν πραγματεῖαν τοῦ Δίωνος, καλύδρας οἰκοῦντες, ὀλίγον ἀσχολούμενοι εἰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ τὸ πλεῖστον ζῶντες ἀπὸ κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγέσιον, σπανίως βλέποντες ἄλλων χωρίων κατοίκους καὶ σπανιώτατα εἰσερχόμενοι εἰς τὰς πόλεις, ἡμεροὶ ὅμως εἰς τὰ ἴλη, καὶ ὄχι προσηλωμένοι εἰς τὴν ληστείαν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ναυαγίων ἀρπυγὴν ἄγροικοὶ εἶναι καὶ τὴν σήμερον οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, καὶ διόλου ἀκοινώνητοι, ἐκ τοῦ ὁποῦ καταήτησαν νὰ μὴν ἔχουν οὔτε θρησκείαν οὔτε ἄλλας κοινωνικὰς ἀρετάς· μέρος ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἠθέλησαν νὰ δεχθῶσι τὴν Ὀθωμανικὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ δὲν τοὺς ἐδέχθησαν, καὶ ἔμειναν χωρὶς θρησκείαν, διαφέροντες μόνον κατὰ τὰ ὀνόματα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ γάμοι τῶν ἐγένοντο ἀνάμικτοι, ὁ ἀνὴρ δηλ. ἔρων τὴν Ὀθωμανικὴν θρησκείαν καὶ ἡ γυνὴ τὴν χριστιανικὴν καὶ ἀνάπαλιν· μὴν ἔχοντες δὲ καμμίαν πραγματικῶς, δὲν κατοικοῦσιν εἰς χωρία, ἀλλ' εἰς συνοικίας ἐκ δύο ἢ τριῶν καλυβίων συγκειμένας, ζῶσιν ἀπὸ κτηνοτροφίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ὀλίγον ἀσχολοῦνται εἰς τὴν γεωργικὴν· δὲν εἶναι ὅμως ἄγρια τὰ ἴθη τῶν, οὔτε φονικά, οὔτε ἐκδοτοὶ εἰς ληστείαν, ἢ ἄλλας κακοουρίας περὶ τοὺς ναυαγοῦντας· ἐπειδὴ ὅμως ἀπαντᾷται διαφωνία εἰς τοὺς συγγραφεῖς περὶ τοῦ μέρους τοῦ ὀνομαζομένου Κοῖλα Εὐβοίας, καὶ οἱ περισσότεροὶ θέτουσιν αὐτὰ εἰς τοῦτον τὸν δῆμον, μ' ὅλον ὅτι ὠμίλησα ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὰ προηγουμένα ἀρθρα, ἔκρινα ἀρμόδιον νὰ ἐκτανθῶ ἐνταῦθα περισσότερο περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Πρῶτος ὁ Ἡρόδοτος βιβ. η. λέγει περὶ τῶν Περσικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἦτον ἀραγμένα εἰς τοὺς Ἀφέτας, ἀκρωτήριον τῆς Θετταλικῆς Μαγνησίας· « Πρὸς ταῦτα οὖν τάδε ἐμνησανόντο· τῶν νεῶν ἀπασέων ἀποκρίναντες διηκοσίας, περιέπεμπον ἔξωθεν Σκιαθου, ὡς ἂν μὴ ὀφθῶσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων περιπλεύουσαι Εὐβοίαν· κατὰ τε Καφηρέα, καὶ περὶ Γεραιστὸν εἰς τὸν Εὐριπον, ἵνα δὴ περιλάβοιεν »· καὶ παρακατιῶν, « Τοῖς δὲ ταχθεῖσι αὐτέων περιπλώσειν Εὐβοίαν, ἢ αὐτῆ περ ἐούσα νῆξ, πολλὴ ἦν ἔτι ἀγριωτέρη, τοσοῦτω, ὅσῳ ἐν πελάγει φερομένοισιν ἐπέπιπτεν καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι· ὡς γὰρ δὴ πλέουσι αὐτοῖσι, χειμῶν τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγίνετο ἐούσι κατὰ τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, φερόμενοι τῷ πνεύματι, καὶ οὔτε εἰδότες τῇ ἐφέροντο, ἐξέπιπτον πρὸς τὰς πέτρας κτλ. » Ἀπὸ δὲ τὸν Εὐβοϊκὸν τοῦ Δίωνος βλέπομεν τὰς ἐξῆς περικοπὰς· « Ἐτύχχανον μὲν οὖν ἀπὸ Χίου περαιούμενος μετὰ τινῶν ἀλιέων ἔξω τῆς Ἑρινῆς ὥρας, ἐν

μικρῷ παντελῶς ἀκατίῳ· χειμῶνος δὲ γενομένου, χαλεπῶς καὶ μόλις δι-
εσώθημεν πρὸς τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας· τὸ μὲν δὴ ἀκάτιον εἰς τραχὺν τινὰ
αιγιαλὸν ὑπὸ τῆς κρημνοῦς ἐκβαλόντες διέφθειραν κτλ. » καὶ κατωτέρω,
« Βουλοίμην δ' ἂν ἐγωγε καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας λῆξαι τὸν ἄνεμον, ἀλλ'
οὐ ῥάδιον εἶπεν, ὅταν οὕτω πιεσθῆ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν,
ὡς γε νῦν κατειλημμένα ὄρας· καὶ ἅμα ἡρώτα με ὁπόθεν δὴ καὶ ὅπως
ἐλεῖ κατηνέχθην, καὶ εἰμὴ διεφθάρη τὸ πλοῖον. Μικρὸν ἦν παντελῶς, ἔφην,
ἀλιέων τινῶν περαιουμένων, καὶ γὰρ μόνος συνέπλεον ὑπὸ σπουδῆς τινός, διε-
φθάρη δὲ ὅμως ὑπὸ τὴν γῆν ἐκπεσόν. Οὐκ οὖν ῥάδιον ἔφη ἄλλως· ὅρα γὰρ
ὡς ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ
τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα, ὅπου κατενεχθεῖσα ναὺς οὐκ' ἂν ἔτι σω-
θεῖται. » Αὐτὰ συνωμιλοῦσαν ὁ Εὐβοϊκὸς κυνηγὸς με τὸν ναυαγήσαντα, εὐρι-
ρισκόμενοι εἰς τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας· ἀλλ' ὅταν διηγήται ὁ πλησίον εἰς
αὐτὰ κατοικῶν κυνηγὸς, ὅτι συκοφαντούμενος ἤκουσεν εἰς τὴν πόλιν παρά
τινος· « Οἴμαι γὰρ αὐτοὺς μηδὲ τῶν ναυαγίων ἀπέχεσθαι τῶν ἐκάστοτε ἐκ
πιπτόντων ὑπὲρ αὐτὰς σχεδὸν τὰς Καφηρίδας οἰκοῦντας »· δεικνύει, ὅτι τὰ
Κοῖλα τῆς Εὐβοίας δὲν ἦτον μακρὰν τῶν Καφηρίδων πετρῶν· καὶ κατωτέ-
ρω πάλιν διηγούμενος περὶ τινός, τὸν ὁποῖον ἐπιλοξένησε ναυαγήσαντα,
λέγει ὡς ἀπὸ μέρους ἐκείνου· « ἐτύχχουμεν δὲ πλέοντες ἐν τῇ Σωκλέους νῆϊ
τρίτον ἔτος, καὶ διαφθαρείσης τῆς νεῶς περὶ τὸν Καφηρέα παντελῶς, ὀλί-
γοι τινὲς ἐσώθημεν ἀπὸ πολλῶν. . . ὑμεῖς δὲ γυμνοὶ παντελῶς ἐκπεσόντες
δι' ἀτραποῦ τινός· ἐθαδίζομεν· καὶ μόλις ποτὲ ἤλθομεν ἐπὶ σκηνάς τινας,
καὶ πάντες ἐβοῶμεν· προελθὼν δὲ οὗτος εἰσάγει τε ἡμᾶς ἐνδον κλ. » τὸ
ὁποῖον ἐπίσης ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας δὲν ἦτον μακρὰν
ἀπὸ τὸν Καφηρέα. Ἐκ πάντων τούτων τῶν εἰρημένων παρά τε τοῦ Ἡροδό-
του καὶ τοῦ Δίωνος φαίνεται καθαρῶς, ὅτι τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας ἦτον
πλησίον τοῦ Καφηρέως· διότι καὶ κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἡροδότου τὰ
πλοῖα τῶν Περσῶν, ἐν ᾧ, ἐκίνησαν ἀπὸ τοὺς Ἀφέτας διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς
τὸν Εὐριπον, τὰ κατέλαβε τρικυμία καὶ ἐναυάγησαν εἰς ταῦτα τὰ μέρη,
ὅπου λιμὴν δὲν εὐρίσκειται, ἐν ᾧ ἐὰν ἐπρόφθαναν νὰ περάσουν τὸν Γεραιστὸν,
δὲν ἐκινδύνευον, διότι εἶναι πλῆθος λιμένων εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς νή-
σου θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Γεραιστοῦ μέχρι τῆς Χαλκίδος· καὶ κατὰ τὰ λεγό-
μενα τοῦ Δίωνος συνάγεται, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ὅτι τὸ ὄνομα Κοῖλα Εὐ-
βοίας ἐδίδετο εἰς τοὺς πλησίον τοῦ Καφηρέως ἀποτόμους σκοπέλους. Ἀλλὰ
τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι εἰς τὸν Στράβωνα βιβ. 1, Κεφ. Α. § 2. ἀπαντᾷ

μεν τὰ ἐξῆς • Καὶ πρῶτον, ὅτι τῆς Εὐβοίας τὰ Κοῖλα λέγουσι τὰ μεταξὺ Χαλκίδος καὶ τῶν περὶ Γεραιστὸν τόπων κολποῦται γὰρ ἡ παραλία, πλησιάζουσα δὲ τῇ Χαλκίδι, κυρτοῦται πάλιν πρὸς τὴν ἠπειρον • γνῶμη ὅλως διόλου ἐναντία ἀπὸ τῶν ἄλλων, τὴν ὁποίαν, ἐὰν δὲν τὴν ἐστήριξε μὲ τὴν παράθειον τοῦ κολπώματος τῆς παραλίας καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα κυρτώματος πρὸς τὴν Χαλκίδα, ἤθελα, νομίσῃ, ὅτι εἶναι λάθος τοῦ τύπου, τεθείσης τῆς Χαλκίδος ἀντὶ τοῦ Καφηρέως, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον εἰς τὴν χρυσομάθειαν, ἐρανίσματα ἐξαγμένα ἀπὸ τὰ Γεωγραφικὰ τοῦ Στράβωνος, εὐρίσκεται ῥητῶς οὕτω • Τὰ δὲ μεταξὺ Καφηρέως καὶ Γεραιστοῦ τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας καλεῖται • Χρησομ. Ἐκ τῶν Στραβ. Γεωγρ. βιβ. 1. Ἐξ ὅλων τούτων τῶν εἰρημένων τίποτε ἄλλο δὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, παρὰ ὅτι συνηθέστερον εἶδεδετο τὸ ὄνομα εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς παραλίαν τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ Γεραιστοῦ καὶ ἀνωτέρω, ἴσως ὅμως εἶδεδετο καὶ εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς παραλίαν κατὰ τὸν Στράβωνα, ἐπειδὴ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν κολποῦται ἡ νῆσος, καὶ σφίγεται μάλιστα εἰς στενὸν διάζωμα. (Ἀκολουθεῖ.)

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Περὶ μελισσῶν, μέλιτος καὶ κηρίου (συνέχεια).

Κακῶς νομίζομεν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῶν μελισσῶν, δὲν ἔχομεν νὰ ἐλπίσωμεν ἄλλο παρὰ τὸ κηρίον, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὴν κυψέλην • ὅθεν συνειθίζομεν νὰ τὸ ἐκβάλλωμεν καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάζωμεν διὰ τὸ ἐμπόριον • Ἐπειδὴ εἰς τὴν κηρίθραν αὐτὴν εὐρίσκονται σπέρματα νέας ἀποικίας μελισσῶν, τὰ ὁποῖα δὲν πρόφθασαν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἔντομα ὡς γεννημένα κατὰ τύχην περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους • ὅλα δὲ αὐτὰ θέλουσι βλαστῆσαι ἢ ζωογονηθῆ ὅταν θερμανθῶσιν ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ ἀκολούθου ἔαρος. Πρέπει λοιπὸν νὰ δεχθῶμεν τότε εἰς τὰς κυψέλας αὐτὰς νέον σμῆνος. Ἔως οὗ ὅμως ἔλθῃ ὁ καιρὸς οὗτος, λαμβάνομεν τὸ κοφίνιον, τὸ τελίσσομεν καὶ τὸ κρεμῶμεν εἰς ξηρὸν τόπον διὰ νὰ μὴ πειραχθῇ ἀπὸ ἀράχνας, ποντικούς, φαρμάκας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ζώδια.

Ὁμοίως ἀναγεννῶνται περὶ τὸ ἔαρ αἱ σχαδόνες τῶν μελισσῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθανον τὸν χειμῶνα. Ὅθεν οἱ ἐπιτήδειοι μελισσοουργοὶ δέχονται τὸ σμῆνος εἰς κοφίνα τρυπημένα ἐπάνωθεν, καὶ στυππωμένα εἰς τὴν τρύπαν, ἔπειτα δὲ τὴν ἀνοίγουσι βάλλοντες ἐπάνω τὸ κοφίνιον, ὅπου εὐρίσκονται αἱ κηρίθραι, καὶ αἱ σχαδόνες, ἀπὸ τὰς ὁποίας ζητοῦσι νὰ ὠφεληθῶσιν. Τότε αἱ μέ-

λισσαι ἀναβαίνουν εὐθύς, καθαρίζουσιν ὅ,τι ἐκεῖ εὔρωσι καὶ αὐθημερὸν ἡ βασίλισσα γεννᾷ ὡς ὅπου δὲν ὑπάρχουσι • οἱ δὲ κηφίνες ἔπειτα τὰ ζωογονοῦσι (ἐπισπερματίζουσιν) ὥστε αἱ παλαιαὶ σχαδόνες, ἐκβαίνουσι συγχρόνως μὲ τὰς νέας.

Τὰ σμῆνη πληθύνονται καὶ εὐθινοῦσι μάλιστα κατὰ τοὺς ἐσπαρμένους μὲ ἀραβόσιτον τόπους.

Ὅταν τὸ σμῆνος φεύγῃ ὑψούμενον 12 ὡς 15 πόδας ὑπεράνω τῆς γῆς, οἱ μελισσοουργοὶ βίπτουσι χῶμα μὲ γεμάτας τὰς χεῖρας ἐκντῖόν του, καὶ αἱ μέλισσαι πίπτουσιν εὐθύς.

Ἄντι νὰ μακρύνωμεν τὰς μελίσας μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ φόβου, ἀρκεῖ νὰ φουθήσωμεν εἰς αὐτὰς • ἂν δὲ θέλωμεν νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν κυψέλην, πρέπει νὰ κρατῶμεν εἰς τὰς χεῖρας καπνοτύριγγα ἢ πανίον καπνίζον κρεμασμένον ἀπὸ ῥάβδον.

Τὸ λευκὸν μέλι εἶναι τὸ ἄριστον • εὐρίσκεται δὲ διαφόρων χρωμάτων ὡς καὶ πράσινον. Ἡ χρυστάλλωσις τοῦ σάκχαρος τὸ διαφθείρει, χάνει δὲ τὴν εὐωδίαν του εἰς θερμὸν τόπον, καὶ πολλάκις μεταβάλλεται εἰς ὀξύδιον, ἂν μάλιστα περιέχῃ ὕδωρ. Τὸ μέλι πρέπει νὰ συλλέγηται ἀμέσως μετὰ τὸν φόνον τῶν ἀρσενικῶν δηλ. τὸν Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον • ἐπειδὴ μένουσιν ἀκόμη δύο μῆνες εἰς τὰς μελίσας διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν ζημίαν, τὴν ὁποῖαν ἔπαθον • ὥστε ἂν αὐτοὶ τύχωσιν εὐδιοί, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος ἐλλείψεως τροφῆς ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Τὰς δὲ κηρίθρας ἀφ' οὗ ἀνοίξωσι τὰς σκεπασμένας τρύπας μὲ μαχαίριον, βάλλουσιν ἐπάνω ἀγγεῖον διὰ νὰ σαλεύωσι τὸ πρῶτον μέλι, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ εὐχυμότερον • ἔπειτα συνθλίβουσι τὰς κηρίθρας διὰ νὰ ἐκβάλωσιν ὀλιγότερον καθαρὸν μέλι • τέλος συντρίβουσι τὰ λείψανα μὲ τὰς χεῖρας ἢ μὲ πιεστήριον, ἀφ' οὗ τὰ βάλωσι εἰς σακκίον καὶ τότε λαμβάνουσι μέλι τρίτης ποιότητος, τοῦ ὁποίου ὅμως χωρίζουσι τὸ ἐπιπολάζον μέρος ὡς πολλὰ ἀκάθαρτον.

Τὸ δὲ κηρίον θράζουσι μὲ ὕδωρ ἐπάνω τοῦ πυρὸς εἰς κακκάδιον καὶ ἔπειτα τὸ περῶσι ἀπὸ πανίον ἀραιὸν. Τὸ ὑγρὸν τότε πῆγει καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου, ὅπου εὐρίσκεται.

Τὸ κηρίον λευκαίνεται ἀφ' οὗ κοπῇ εἰς λεπτὰ κομμάτια ὡς ταινίας καὶ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸν ἥλιον πολλὰς ἐβδομάδας ἢ βραχῇ πολλάκις εἰς τὰ χλωρὰν.

Ὅταν τὸ κηρίον ὡς μὴ καθαρισμένον καλὰ περιέχῃ ἀκόμη μέλι, δὲν,

λευκαίνεται· ὅθεν τὰς ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένας λαμπάδας σκέπάζουσι μὲ λευκὸν κηρίον· ἀλλ' ἡ καπηλεία αὕτη ἀποδεικνύεται εὐκόλως, ἐπειδὴ αἱ λαμπάδες εἶναι λιπαραὶ, φωτίζουσι ἀμυδρῶς, διαρκοῦσι ὀλιγότερον, ἀφίνουσι κηλίδας εἰς τὰ ὑράσματα, στάζουσιν εἴτε τήκονται ταχέως ἐν καιρῷ θερμότητος, καὶ σχηματίζουσι ἀνθρακώδη ὕλην, ὅταν καίωσι.

Αἱ μέλισσαι πάσχουσι διάφορα ἀρρώσθηματα.

Δυσεντερία ἢ διάρροια ὅταν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κυψέλης αἱ μέλισσαι ἀφίνωσι μεγάλας μελανὰς καὶ δυσώδεις κηλίδας. Ἡ ἀρρώστια αὕτη εἶναι διαδοτικὴ· διὰ τὴν ἐμποδίσωμεν δὲ πρέπει νὰ ἀφήσωμεν νὰ ἔμβη ὁ ἀήρ εἰς τὴν κυψέλην καὶ νὰ ἀπορρόφησῃ τὴν ὑγρασίαν, νὰ καθαρίσωμεν τὰ κάτω μέρη τοῦ κορινίου, καὶ νὰ προσφέρωμεν εἰς τὰς μελίσας σιρόπιον χλιαρὸν συνθεμιμένον ἀπὸ ἓν μέρους μέλιτος καὶ δύο οἴνου παλαιοῦ, ἐπάνω πινακίου, ὅπου βάλλομεν καὶ κόραν ψωμίου φρυγανισμένην καὶ ποτισμένην μὲ τὸ ἰατρικὸν τοῦτο.

Ζάλην πάσχουσιν αἱ μέλισσαι ἀπὸ 15 Μαΐου ὡς 15 Ἰουνίου· ὅθεν περιστρέφονται, ὑπάγουσιν, ἔρχονται, καὶ δὲν ἔχουσι δύναμιν νὰ πετάξωσι. Ἡ ἀρρώστια αὕτη πρόερχεται ἀπὸ τὸ πετροσέλινον, μάραθρον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυτὰ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λείψωσιν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον.

Δυσπεψίαν· διὰ τὴν προλάβωμεν δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν καμμίαν τροφήν εἰς τὰς μελίσας ἔξω τῆς κυψέλης ἐν καιρῷ ψύχους καὶ μετὰ μεσημβρίαν.

Αἱ σχαδόνες εἴτε τὰ νεογνὰ τῶν μελισσῶν ἀποθνήσκουσιν ὅταν δέχονται ἀχρεῖαν τροφήν ἀπὸ τὰς μητέρας, ἢ ἔχωσι τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην εἰς τὴν τρύπαν.

Οἱ ποντικοὶ, οἱ ἀσπάλακες καὶ ἄλλα διάφορα ζῴδια ἐπιβουλεύονται τὰς μελίσας, μάλιστα τὸν χειμῶνα, τρώγοντες τὸ μέλι καὶ τὸ κηρίον, καὶ βρωμίζοντες τὸ ἐπίλοιπον μὲ τὸ οὖρον των. Ἀφανίζομεν δὲ εὐκόλως τοὺς ἐχθροὺς τούτους βάλλοντες πλησίον τῆς κυψέλης χύτραν ἀνάποδα ἀνασηκωμένην μὲ καρύδιον, τὸ ὁποῖον ῥοκανιζόμενον μετακινεῖται καὶ ἡ χύτρα πίπτουσα φυλακίζει τοὺς ποντικούς κτλ.

Αἱ ἀράχαι ἐνοχλοῦσι τὰς μελίσας μὲ τὰ ἀράχνια των τὰ ὁποῖα τὰς ἐμποδίζουσιν ὡς δίχτυα, ὅθεν πρέπει νὰ τὰς ἐξολοθρεύωμεν.

Οἱ σφήκες κατατρώγουσι τὰς μελίσας· ὅθεν οἱ μελισσοῦργοι ἀλείφουσι μὲ μέλι πολλὰς κρησάρας διὰ νὰ τὰς ἐλκύσωσιν ἐκεῖ καὶ ἔπειτα τὰς φονεύουσι χύνοντες ἐπάνω ζεστὸν ὕδωρ.

(3.)

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ μηχανῆς τῶν διαφόρων λύχνων εἴτε λαμπτήρων.

Κατὰ τύχην, φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι παρετήρησαν ὅτι τινὰ σώματα βρεχόμενα εἰς τὸ ἔλαιον, ἂν ἀναφθῶσι, διατηροῦσι τὸ φῶς, σβέννουσι δὲ κατ' ὀλίγον καὶ βαθμηδόν. Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τῶν λύχνων, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἐπειδὴ ἐλπομεν τῶντι ὅτι ὑπῆρχον γνωστοὶ ἐπὶ Μωϋσέως, ὅστις τοὺς μετεχειρίσθη· ἀλλ' ἡ γνώσις αὐτῶν ὑπῆρχε πολὺ ἔτι παλαιότερα· διότι γίνεται λόγος εἰς τὴν γένεσιν περὶ μυστικοῦ τινος ὀνειράτος, τοῦ Ἀβραάμ, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ πατριάρχης οὗτος εἶδε διαβαίνοντα ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀναμμένον λύχνον. Ὁμιλεῖ δὲ καὶ ὁ Ἰώβ ὡσαύτως περὶ λύχνων μὲ τρόπον συμβολικὸν καὶ αἰνιγματώδη.

Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζον, ὡς φαίνεται, τὸ στέαρ (ἄλειμμα) οὔτε τὸ κηρίον εἰς τὸν συνῆθη φωτισμόν· τοὺς δὲ λύχνους μετεχειρίζοντο 1. εἰς τοὺς ναοὺς διὰ τὰς θρησκευτικὰς χρεῖας· 2. εἰς τὰς οἰκίας ἐπὶ γάμων καὶ δείπνων· 3. εἰς τοὺς τάφους. Ἀφιέρουν δὲ τοὺς λύχνους εἰς τὰς θεότητας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἥρωας· ὅθεν εὐρίσκομεν εἰς τὰ ἀρχαιολογικὰ βιβλία καὶ μάλιστ' εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Ἡρακλείας διάσορα σχήματα λύχνων ποτὲ μὲν κομψὰ, ποτὲ δὲ ἀλλόκοτα· οὕτω π. χ. ὁ λύχνος τοῦ Διὸς ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν αἰτὴν κεραυνοφόρον· ὁ τῆς Ἐστιᾶδος παριστάνει τὴν μορφήν τῆς θεᾶς ταύτης· ὁ τῆς Ἀθηνᾶς συνίστατο εἰς ἄγαλμα κρατοῦν κλάδον ἐλαίας· ὁ τοῦ ἡλίου τέλος στολίζεται μὲ ζῶον πτερωτὸν κείμενον μεταξὺ δύο στύλων καὶ κινοῦν μὲ τὸν ἓνα πόδα τροχὸν πρὸς παράστασιν ἴσως τῆς κυκλοειδοῦς κινήσεως τοῦ ἡλίου, ὅστις διατηρεῖ τὰ πάντα· οἱ δὲ στύλοι ἴσως σημαίνουσι τοὺς τροπικούς ἢ τὰ ἡλιοστάσια.

Ἐνταῦθα περιγράφομεν συντόμως τὰ συνθέστατα εἶδη τῶν λύχνων.

Αἱ ἐλαϊαντλίαι κατήντησαν σχεδὸν κοιναὶ καὶ μεταξὺ ἡμῶν ἀπὸ τινος· ὀνομάζομεν δὲ οὕτως τοὺς λύχνους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι σχῆμα ὀρθιον κηροπηγίου (ἢ σαμδανίου)· ὁ κύλινδρος εἰς τὴν κορυφὴν περιέχει τὴν θρυαλλίδα, ἥτις καίει, ἡ δὲ κωνικὴ αὐτῶν βᾶσις χρησιμεύει ὡς ἐλαιοδοχείον. Εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ κυλίνδρου εὐρίσκεται ἄλλος κύλινδρος ἀνάλογος μὲ τὸ τρυπημένον ἐκεῖνο ξύλον τῆς ἀντλίας (τουλούμπας) τὸ ὁποῖον βάλλομεν εἰς τὰ πηγάδια, καὶ ὅθεν ἀναβαίνει τὸ ὕδωρ ὡς ἐπάνω· τὸ δὲ ἔμβολον ἀναλογοῦν μὲ τὸ ξύλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κινοῦμεν ὅταν θέλωμεν, νὰ

εκβάλλωμεν ὕδωρ, ἔχει τὴν ἄκρην του προσαρμοσμένην εἰς τὸν ἐπάνω κύλινδρον, καταβαίνει δὲ ὅταν καταβιβάζωμεν τὸν δίσκον ἢ τὴν στεφάνην τοῦ λύχνου, καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἀναβαίνει, ἀφ' οὗ οὗτος μείνῃ ἐλεύθερος. Πᾶσα δὲ θλίψις τοιαύτη φέρει ἐπάνω τὸ ἔλαιον ὡς τὴν θρυαλλίδα.

Εἰς τοὺς λύχνους τούτους μεταχειρίζονται πλατείας θρυαλλίδας· ἐπειδὴ παρατηρήθη ὅτι αὐταὶ δεχόμεναι εὐκολώτερον τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀέρος καίουσι καλῆτερον.

Τὰ ἀνταυγαστήρια συνίστανται εἰς δύο κυλίνδρους, τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐμβαίνει εἰς τὸν ἕτερον, καθὼς π. χ. ἐν μικρότερον ποτήριον χωρεῖ εἰς μεγαλύτερον, ὅταν τὸ βάλλωμεν ἀπὸ τὸ σῶμα δηλ. ἀνάποδα. Εἰς τὸν μικρότερον κύλινδρον δηλ. τὸν ἐσωτερικὸν χύνομεν τὸ ἔλαιον ἀπὸ μικρὰν τρύπαν, ἣτις ἔχει ἐπάνωθεν γλῶσσαν ἐλαστικὴν ἀπὸ μέταλλον ἀνοίγουσαν καὶ κλείουσαν κατὰ τὰς περιστάσεις· οὕτω π. χ. ὅταν βάλλωμεν τὸ ἔλαιον ἢ γλῶσσα αὐτὴ ἀναβαίνει ὡς τὴν κορυφὴν, ὅταν δὲ ἀναποδογυρίζοντες φέρωμεν καὶ προσαρμύζωμεν τὸν κύλινδρον αὐτὸν εἰς τὸν ἄλλον, τότε τὸ ἔλαιον θλίβει τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ κάτω καὶ κρατεῖ τὴν τρύπαν κλεισμένην· ἀλλ' εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ κυλίνδρου, ὅπου ἀντικρύζει ἢ τρύπα αὐτὴ, εὐρίσκειται ἄλλη τρύπα ὅθεν τὸ ἔλαιον διαβαίνει εἰς σίφωνα ἔχοντα εἰς τὴν ἄκρην τὴν θρυαλλίδα. Εἰς τὴν τρύπαν δὲ αὐτὴν εἶναι μικρὸν σιδήριον ὄρθιον, τὸ ὅποιον κινεῖ τὴν γλῶσσαν ὀλίγον εἰς τὰ ἐπάνω, καὶ ἐπειδὴ μένει ἀνοικτὸν διάστημα καταβαίνει τὸ ἔλαιον ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ βρέχῃ τὴν θρυαλλίδα.

Πολλάκις ἢ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν εἴπαμεν, ἔχει σχῆμα ἐπιπέωματος (συμπώματος) εἴτε φελλοῦ φέροντος εἰς τὸ μέσον τὸ εἰρημένον σιδήριον.

Ὁ Ἀργάνδ παρατήρησεν ὅτι τὸ φῶς γίνεται πολὺ λαμπρότερον ὅταν ἢ θρυαλλίς ἐμβαίνει κυκλοειδῶς εἰς τὸν λύχνον· ἐπειδὴ ὁ ἀήρ ἐρχόμενος καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον καὶ ἀπὸ τὴν περιφέρειαν αὐξάνει τὴν φλόγα. Αἱ θρυαλλίδες δὲ, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν γίνονται πλεκταὶ ἀναβιβάζονται δὲ ἢ καταβιβάζονται ὅταν χρειασθῇ διὰ τινος μηχανῆς, κινουμένης ἀπὸ τὸ ἐν ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἄλλὰ τὸ φῶς γίνεται πολὺ ζωηρότερον μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸν ὑέλινον κύλινδρον, τὸν ὅποιον βάλλομεν ὄρθιον ἐπάνω τῆς θρυαλλίδος· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐκπληροῖ τὸ ἔργον τῆς καπνοδόχης· καθότι ὁ θερμαινόμενος ἀήρ ἀναβαίνει ταχέως εἰς τὰ ὑψηλά, καὶ ἀρτίνει νὰ ἔλθῃ νέος ἄλλος διὰ νὰ ζωογονήσῃ καὶ νὰ θρέψῃ τὴν φλόγα.

Περιφεροφῶτους μᾶς ἀρέσκει κατὰ τὸ παρὸν νὰ ὀνομάσωμεν τοὺς λύχνους, ὅσοι ἔχουσι περιφερῶς διατεθειμένην τὴν θρυαλλίδα, καθὼς ἤδη εἴπαμεν. Συνίστανται δὲ αὐτοὶ κυρίως ἀπὸ τρία μέρη· α'. τὸ δοχεῖον τοῦ ἐλαίου, τὸ ὅποιον ἔχει σχῆμα κώνου· β'. σωλῆνα ὀρίζοντεον, ὅθεν τὸ ἔλαιον περᾶ διὰ νὰ καταντήσῃ ὡς τὸ θρυαλλοφόριον, τὸ ὅποιον εἶναι, καθὼς καὶ τὸ ἐλαιοδοχεῖον ὄρθιον, ὥστε ἀντικρύζονται τὰ δύο· ἔχει δὲ ὑποκάτωθεν ὑποσπλακτῆριον, δηλ. μικρὸν κοίλωμα, ὅπου κατασφαλίζει τὸ πολὺ ἔλαιον.

Τὸ φῶς καίει τόσῳ λαμπρότερον ὅσω τὸ ἐλαιοδοχεῖον εἶναι ὑψηλότερον, ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὸ θρυαλλοφόριον· ὑπόθεσις π. χ. ἀγγεῖον εἰς εἶδος ἡμισφαιρίου τὸ ὅποιον ἀπὸ τὸ στρογγύλον μέρος νὰ συνέχεται διὰ σωλῆνος κατωφεροῦς μὲ στύλον, περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκειται τὸ θρυαλλοφόριον. Εἰς τὸ ἡμισφαιριῶδες ἀγγεῖον ὑπάρχουσι τρύπαι, ἐξ ὧν ἀπὸ τὴν μίαν χύνεται τὸ ἔλαιον καὶ αὐτὴ κλείεται μὲ ἐπίπωμα, ἀπὸ δὲ τὴν ἄλλην ἐμβαίνει ὁ ἀήρ, ὅστις θλίβει εἰς τὰ κάτω τὸ ἔλαιον καὶ αὐτὴ μένει πάντοτε ἀνοικτὴ.

Ἐλαιοκύκλους ὀνομάζομεν τοὺς λύχνους ἐκείνους, ὅσων τὸ ἐλαιοδοχεῖον συνίσταται εἰς κύκλον (εἴτε στεφάνην) μεταλλικὸν κοίλον κείμενον πέριξ τοῦ θρυαλλοφορίου καὶ συνεχόμενον μὲ αὐτὸ διὰ δύο σωλῆνων κατωφερῶν. Τὸ ἔλαιον χύνεται εἰς τὸν κύκλον καὶ καταβαίνει εἰς αὐτό.

Οἱ λύχνοι οὗτοι ἐξέχουσι παρὰ τοὺς ἄλλους ὡς κομψότεροι διὰ τὸ μονοκόμματον τρόπον τινὰ καὶ ὀλοσχερῆς· προσέτι δὲ καὶ διότι δὲν ἐπισκιάζονται ἐν μέρει, καθὼς οἱ ἔχοντες χωριστὸν τὸ ἐλαιοδοχεῖον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου φαίνεται πάντοτε βαθεῖα σκιά.

Οἱ ἐλαιοκύκλοι λύχνοι κρεμῶνται ἐπάνωθεν τῆς τραπέζης, εἰς τὸ μέσον τῶν θαλάμων κτλ. ἢ ἔχοντες βάσιν τίθενται εἰς διάφορα μέρη· σκεπάζονται δὲ ἐκτὸς τῆς καπνοδόχης (τοῦ κυλινδροειδοῦς ἢ μακροστένου ὑέλου) καὶ μὲ ἀνταυγαστῆρα σφαιροειδῆ στιβωμένον, ἢ ἀπλῶς λευκόν, ὅστις διασκορπίζει παντοῦ τὸ φῶς ὁμαλῶς καὶ ἐξίσου.

Οἱ ἀνταυγαστῆρες γίνονται ἀπὸ ὀρείχαλκον ἐνίοτε ἐπάργυρον ἢ ἐπίχρυσον, ἀπὸ φαρφοῦριον, ἀπὸ χαρτίον, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἀπὸ κρύσταλλον στιλπνὸν μὲν ἔσωθεν, ἀστιλπνον δὲ ἔξωθεν διὰ νὰ μετριάξῃ τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ φωτὸς αἴγλην, καὶ ἔχοντα διάφορα κομψὰ σχήματα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὰ σφαιροειδῆ ταῦτα σώματα κατασκευάζουσιν οἱ ὑελοποιοὶ φυσῶντες τὸν ὑέλον διὰ σωλῆνος, καὶ ἀνοίγοντες μὲ ἀδάμαντα ἐπάνωθεν καὶ κάτωθεν δύο τρύπας διὰ νὰ περᾶ ἢ καπνοδόχη.

Ἀλλὰ τὸ ἀριστον καὶ τελειότατον εἶδος τῶν λύχνων εἶναι τοῦ Carcel καὶ Gagneau ὅπου τὸ ἔλασιν εὑρίσκεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ λύχνου, ἀναβαίνει δὲ διὰ τινος ὠρολογιακῆς μηχανῆς. Ἐπειδὴ εἰς διάστημα δώδεκα ὥρων ὀλοκληρῶν εἶναι περιττὸν νὰ κόψῃ τις τὴν θρυαλλίδα.

Ἐνταῦθα νομίζομεν ἀρμόδιον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν λύχνον τοῦ Δεδι, διασῆμου χημικοῦ Ἀγγλοῦ, συνιστάμενον εἰς λεπτὴν θρυαλλίδα περικυκλωμένην ἀπὸ γύρον πυκνῶς συμρόπλεκτον. Χρησιμεύει δὲ αὐτὸς εἰς τοὺς μεταλλωρύχους ἢ ἐργάτας τῶν μεταλλείων, ὅπου πολλάκις ἀναδίδονται ἀέρες τινές, οἱ ὅποιοι ἀνάπτοντες ἀπὸ τὸ φῶς ἔφερον ἄλλοτε ἄνω κάτω τὸν τόπον μὲ φοβερὸν κρότον καὶ ἐφάνευον πολλοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ὁ Δεδὴ παρέτήρησεν ὅτι ἡ θερμότης τοῦ φωτὸς εἴτε αὐτὸ τὸ φῶς δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοὺς στενοὺς πόρους τοῦ συμροπλέγματος.

Καὶ ὁ σοφὸς δὲ Χουμβύλδος ἐφευρῆκε νέον λύχνον περιεργον, καθότι δὲν σβέννει εἰς κἀνένα ἀέρα. Σύγκειται δὲ αὐτὸς ἀπὸ δύο δοχεῖα, ἐξ ὧν τὸ μὲν εἶναι γεμάτον ἀπὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ἀπὸ ἀτμοσφαιρικῶν ἀέρα, ὥστε τὸ ὕδωρ πίπτον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν δεύτερον θλίβει τὸν ἀέρα, ὅστις ἐκβαίνει ἀπὸ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου. Περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἀήρ αὐτὸς τρέφει τὸ φῶς, ἐπειδὴ ὅλοι ἐμάθομεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τὴν φυσικὴν ταύτην ἀλήθειαν.

Τέλος χρεωστοῦμεν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἄρθρου νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τοὺς πυροπνευματικοὺς λύχνους τοῦ Γάλλου μηχανοποιοῦ Χάρεϊγγ, οἱ ὅποιοι ἀνάπτονται αὐτομάτως. Σύγκεινται δὲ οὗτοι ἀπὸ δοχεῖα, ὅπου ὁ ζήγκος ἐνούμενος μὲ ὕδωρ ὀξυνισμένον ἀναδίδει ἀέρα ὑδρογόνον, ὅστις θερμαίνει τόσον μικρὸν τι σπογγάριον πλατίνης (μέταλλον πολύτιμον) ὥστε τοῦτο ἀνάπτει παρευθὺς τὸν ὑδρογόνον ἀέρα, καὶ ἐκ τούτου γίνεται τὸ φῶς.

(3.)

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.

Περὶ βελονῶν.

Δὲν θέλει εὑρεῖ μικροπρεπῆ τῶν περὶ βελονῶν λόγον, ὅτις μάθη ὅτι ἕως οὗ κατασκευασθῶσι πρέπει νὰ περᾶσωσιν ἀπὸ ὀγδοήκοντα διαφορῶν ἐργασίας. Μεταχειρίζονται δὲ συνήθως εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὰ παιδία διὰ νὰ ἀνοίξωσι τὴν τρύπαν τῶν βελονῶν· ὅθεν εἶναι τόσον γυμνασμένα, ὥστε δύναται νὰ τρυπήσωσι καὶ τὴν τρίχαν. Οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τοῦ Πελοῦ δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὰς βελόνας οὔτε τὰς καρφίδας· ἀλλὰ τὰς ἀνεπλήρουν μὲ ἀκίδας ἢ

ἀκάνθους ὁσάκις ἤθελον νὰ βράψωσιν ἢ νὰ πιάσωσι μέρος φορέματος. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ Κίναν μεταχειρίζονται τὰς βελόνας ὡς θεραπευτικὸν μέσον ἐμπήγοντες αὐτὰς εἰς τὸ δέρμα καὶ ἔτι βαθύτερον διὰ νὰ ἰατρεύωσι διαφόρους ρευματικὰς νόσους, κεφαλόπονον κτλ. (2.)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων εἰς διαφοροὺς γλώσσας.

Ὅλαι αἱ γλώσσαι δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων καὶ λέξεων. Ἡ Ἀγγλικὴ γλώσσα ἔχει 37,000 λέξεις, ἡ Γαλλικὴ 32,000, ἡ Ἰσπανικὴ 30,000, ἡ Ἰταλικὴ 35,000 κτλ.

Στοιχεῖα δὲ ἔχουσιν

Ἡ Γερμανικὴ	26	Σουηδικὴ	28
Δανικὴ	28	Μοσχοβικὴ	35
Ἰλλυρικὴ εἴτε Σλαβων..	27	Ἀγγλικὴ	26
Λατινικὴ	22	Ὀλλανδικὴ	26
Ἰταλικὴ	20	Ἰσπανικὴ	27
Πολλωνικὴ	27	Γαλλικὴ	25
Πορτογαλικὴ	27	Ἀρμενιακὴ	38
Περσικὴ	32	Τουρκικὴ	33
(Πάλι) Σαμαριτικὴ	22	Ἰνδικὴ	39
Σουματρικὴ	19	Σελεβικὴ	23
Χαλδαϊκὴ	22	Αἰθιοπικὴ	30
Ἰαπωνικὴ	43	Ἰαβανικὴ	26
Φινικὴ	20	Θιβητικὴ	30
Μαλαϊζικὴ	25	Γεωργιακὴ	36
Μογγολικὴ	21	Σανσκριτικὴ	50
Ἑβραϊκὴ	22	Σιαμικὴ	39

Οἱ Κινέζοι δὲν ἔχουσιν ἀλφάβητον. Τὰ γραπτὰ σημεῖα ἢ γράμματα αὐτῶν παριστάνουσιν ὀλοκληρῶς ιδέας, καὶ τὰ Κινεζικὰ λεξικά ἐξηγοῦσιν ὡς 40 χιλιάδας τοιούτων· ἀλλὰ τὰ δύο τρίτα περίπου μόλις εἶναι ἐν χρήσει.

Τὸ ἀρχαιότατον Σλαβωνικὸν ἀλφάβητον ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα ἢ ἀρχιμανδρίτην Κύριλλον, ὅστις ἐφῆρμωσε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα εἰς τὴν Σλαβωνικὴν γλώσσαν, προστιθεὶς καὶ χαρακτῆρας προφορικοὺς ἰδιαιτέρων ἤχων. Ἀλλ' ἡ γλώσσα ἔλαβε ἔπειτα διαφοροὺς μεταλλαγὰς.

Ἡ Σλαβωνικὴ γλῶσσα, καθὼς ἡ Ἀραβικὴ, ὑπάρχει κοινοτάτη ὄλων τῶν ἄλλων ἐπειδὴ λαλεῖται εἰς τὴν Πομερανίαν, Βοεμίαν, Μοραβίαν, Κροατίαν Βουλγαρίαν, Πολλωνίαν, Ῥωσσίαν κτλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ Κ. Ruelle ἱατρός τοῦ Cambray πρόσφερεν εἰς τὸ αὐτόθι μουσειὸν τῆς φυσικῆς ἱστορίας τὸ νεκρὸν τερατῶδες παιδίον τὸ ὅποιον εἶχεν ἔν μόνον ὀμμάτιον, στόμα λαγωχειλές, ἑπτὰ δακτύλους καθ' ἑκάστην χεῖρα καὶ πόδας κειμένους εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν κνημῶν, ἔχοντας ὁμοίως ἑπτὰ δακτύλους.

— Παρατηρήθη, ὅτι κάνεις ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀρρώστους ὅσοι εὕρισκοντο εἰς τὰ θεϊόθερμα λουτρὰ τοῦ Greoul (Basses Alpes) δὲν ἔπαθεν χολέραν, ἐν ᾧ οἱ πέριξ καὶ πλησιέστατα τῶν λουτρῶν τούτων διατρίβοντες ἀπέθνησκον ἄλλεπάλληλοι καὶ πολυάριθμοι καθ' ἡμέραν (3.)

— Ὁ κύριος Μορὸ Ἰωννὲς ἐτοιμάζει ὀλονὲν, ἐπὶ ἐπισήμων ὑπομημάτων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν, μίαν συγκριτικὴν πρόσψιν ὄλων τῶν ἐγκλημάτων τῶν κατεργασθέντων εἰς τὰ δύο βασίλεια. Ὁ εἰρημένος κύριος τὴν δευτέραν ἐπαρρησίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν σημειώσιν, ἐξαχθεῖσαν ἀπὸ τὰς ἰδίας πηγὰς, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει ὅτι ἀπὸ τὸ 1830 ὡς τὸ 1835 οἱ φόνοι ἐστάθησαν τετραπλάσιοι εἰς τὸ Βασίλειον τῆς μεγάλης Βρετανίας παρὰ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ οἱ τραυματισμοὶ μὲ ἀπόπειραν φόνου διπλάσιοι. Αἱ κλοπαὶ εἶναι τετραπλάσιαι καὶ πενταπλάσιαι ἀναλόγως τοῦ πληθισμοῦ τῶν δύο βασιλείων. Τηρουμένης τῆς αὐτῆς ἀναλογίας εἶναι ἑνεαπλάσιαι αἱ καταδικάσεις εἰς τὴν Ἀγγλίαν παρὰ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θανατικῶν ἀποφάσεων εἶναι εἰκοσι δύο φοραῖς καὶ ἐκεῖνος τῶν ἐκτελέσεων αὐτῶν εἶναι τρεῖς φοραῖς μεγαλύτερος εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν.

